

Andreas Gruber

Doodvonnis

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Hoe kapot ze ook was, ze rende verder. Haar longen brandden. Hoe lang had ze al geen frisse lucht meer gevoeld? Alleen maar die muf stinkende kelderlucht ingeademd? Zeven maanden? Acht? Langer nog misschien? Het leek in elk geval een eeuwigheid.

Distels en doorns sneden in haar handen en benen. Een tak sloeg tegen haar bovenbeen en scheurde de bleke huid open. Stenen en naalden boorden zich in haar blote voeten. Ze rook het mos en voelde de koude bosgrond. *Weg hier!*

Ze had een steek in haar zij, alsof er een gloeiende speer in gestoken werd. Ze mocht nu niet opgeven. Zolang ze zich nog kon bewegen moest ze door. Waar was de volgende open plek? Steeds grotere paniek maakte zich van haar meester, omdat ze geen idee had waar ze naartoe liep en hoeveel verder het bos zich nog uitstreckte.

Een tijdlang had het geleken alsof het lichter geworden was, omdat de avondzon tussen de takken door scheen, maar nu werd het weer donkerder. Tranen liepen over haar gezicht. Liep ze in de verkeerde richting? Moest ze omkeren? Was er überhaupt wel een góede richting? Ze moest eindelijk mensen vinden, een wandelaar, misschien zelfs een huis. Dan zou ze veilig zijn. Ze wilde niet meer terug naar die kelder. Ze zou die pijn niet nog een keer kunnen verdragen.

Met haar heup bleef ze aan een stekelstruik hangen en ze rukte zich los. Ze schreeuwde het uit, rende verder en voelde hoe het bloed vanaf haar heup over haar bovenbeen liep.

Koud zweet stond op haar huid. De wind deed haar rillen. Plotseling weken de bomen voor haar uiteen en werd ze even verblind door de laagstaande zon.

Half versuft strompelde ze op een open plek af. Onder haar voeten bevond zich nu een pad, uitgesleten en vol groeven in de droge grond. Ze volgde het. Aan een boom hing een houten bord met een pijl. Gele en paarse bloemen woekerden tussen de wortels. WENEN 2 KM. Ze rende verder en zag ten slotte een blokhut met oude luiken, bemoste dakspanen en een hoge schoorsteen.

Het terrein ervoor was omgeven door een gammel houten hek. Ernaast stond een auto. De geopende kofferbak deed denken aan de muil van een blikken monster. Een vrouw stapte net in. Een man sloeg de klep dicht. Ze kon haar geluk amper geloven en rende verder.

'Help!' hijgde ze, maar de twee hoorden haar niet.

Waren ze doof?

'Help! Ik ben hier!' Ze probeerde haar armen in de lucht te steken, maar had er de kracht niet meer voor.

De man stapte in de auto.

'Help!' krijste ze met haar laatste beetje kracht.

Toen startte de man de auto. Ze kwam dichterbij en dook de schaduw van het huis in. Een ongelooflijke kou deed haar rillen. De wagen begon te rijden en heel even stond ze in het voorbijglijdende licht van de koplampen. Daarna was het weer donker.

Toen de auto met knarsende banden stopte, zakte ze in elkaar. Ze voelde het gras en de aarde tegen haar lippen. Haar oogleden trilden.

Een autoportier knalde dicht en iemand liep op haar af. 'Ik had me niet vergist, Otto! Kom hier! Er ligt hier iemand.'

Een vrouw knielde naast haar. De geur van lavendel hing in de lucht. Vingers raakten haar voorhoofd aan en streken de plukken haar weg.

‘Het is een kind. Hooguit een jaar of tien.’

‘Lieve help!’ riep de man. ‘Ze is poedelnaakt en helemaal uitgemergeld.’

‘Pak een deken uit de auto. Otto, moet je haar rug zien. O god, bijna de hele rug!’ De stem van de vrouw klonk geschokt. ‘Zoiets heb ik nog nooit gezien. Wat is er in godsnaam met haar gebeurd?’

‘Wie doet zoiets?’ mompelde de man.

‘*Niet aankomen, alsjeblieft!*’ riep ze. ‘*Het doet zoveel pijn!*’

‘Kijk dan, Otto. Ze beweegt haar lippen. Wat is er met je gebeurd, kleintje?’

‘*Help me toch!*’

‘Wat is het, meisje? Zeg eens iets.’

‘Laat haar maar,’ bromde de man. ‘Je ziet toch dat ze niet kan praten. Volgens mij is ze stom. Help even mee, ze moet dringend naar het ziekenhuis.’

De vrouw stond op en wierp een angstige blik op de bosrand. ‘Is dit niet dat meisje dat hier een jaar geleden spoorloos verdwenen is?’

I

*Zondag 1 september
tot maandag 2 september*

‘Leven is lijden.’

ARTHUR SCHOPENHAUER

1

Het grootste deel van het jaar leek Wiesbaden een plaats waar je daadwerkelijk niets naars kon overkomen – een geruststellende mengeling van scholen, ziekenhuizen, revalidatiecentra, lanen en brede winkelstraten.

Maar op dit nachtelijke uur was de kuurstad met al haar thermaalbaden en mineraalbronnen in een diepe slaap verzonken en liet ze zich van een heel andere kant zien. De harde wind sloeg de regen tegen de voorruit van Sabines auto en de koplampen rukten de huisgevels slechts ten dele uit de duisternis.

Wat een rotweer! Sabines haar was kletsnat en ze was tot op haar onderbroek doorweekt. De nasale stem van Klaus Kinski, die ze gedownload had voor haar navigatiesysteem, loodste haar door de straten van de stad. Ze reed langs dure winkels, waarvoor ze waarschijnlijk nooit in haar leven genoeg geld zou hebben. Al stond haar hoofd op dit moment sowieso niet naar winkelen. Het enige waaraan ze dringend behoefte had, waren een warm bad en droge kleren.

Vijf uur geleden was ze uit München vertrokken en de hele rit had ze naar de radio geluisterd. Totdat een paar kilometer voor de afslag Wiesbaden haar linkervoorband geklapt was en ze de auto nog maar net op tijd op de vluchtstrook tot stilstand had weten te brengen. Met haar mobiel had ze de wegwacht gebeld, maar die had pas twee uur later tijd gehad. Eerdere noodgevallen gingen voor. En dus was ze in de stromende regen zelf maar uitgestapt om haar reddingsvestje uit

de achterbak te vissen en de gevarendriehoek een stuk verderop neer te zetten.

Geen enkele auto was gestopt om te kijken waarom die auto daar met knipperlichten op de vluchtstrook stond. Meerdere keren werd ze nat gespetterd, terwijl ze gehurkt naast de auto vloekend met de krik in de weer was, met de kruissleutel de moeren losdraaide en met veel moeite het reservewiel monteerde.

Terwijl ze zo als een paard aan het zwoegen was, begon ze te twijfelen of ze hier überhaupt wel goed aan deed. Zo kletsnat als ze nu was, had ze net zo goed die paar kilometer naar het eerstvolgende tankstation kunnen lopen, om daar onder het genot van een kop koffie op de wegwacht te wachten. Maar zoveel tijd had ze niet. Niet vanavond! Bovendien was haar spijkerbroek nu toch al smerig, haar handen vettig en stond er zoveel water in haar schoenen, dat ze zich net een kikker voelde. Het had haar niet verbaasd als er al zwemvliezen tussen haar tenen begonnen te groeien.

Tot nu toe had ze zich nog nooit afgevraagd of er wel genoeg lucht in haar reservewiel zat. Wat uiteraard niet het geval bleek, maar met de band, die eruitzag als een lekgestoken opblaasboot, zou ze de auto tenminste van de snelweg kunnen rijden. Luid vloekend draaide ze de moeren weer aan en tilde de lekke band in de kofferbak. In totaal was ze meer dan een uur kwijtgeraakt.

Toen ze eindelijk weer in de auto zat, veegde ze het water uit haar gezicht. Een korte blik in de achteruitkijkspiegel vertelde haar dat ze eruitzag als de verliezer van een modderworsteltoernooi.

Kutzooi!

Ze startte de auto. Meteen klonk een hiphopnummer uit de luidsprekers. Daar had ze nu geen zin in. Op dit moment had ze iets opbeurenders nodig en ze besloot een luisterboek van Nick Hornby op te zetten, dat ze uit het handschoenvakje

pakte en in de cd-gleuf stopte. Ze luisterde naar Matthias Schweighöfers stem en heel even voelde de wereld weer in orde. Vlak nadat ze de afrit had genomen vond ze zelfs een tankstation waar ze haar reservewiel kon oppompen.

Een kwartiertje later bereikte ze de binnenstad en haar navigatie gaf aan dat ze de hoofdstraat, die dwars door Wiesbaden leidde, moest verlaten om de Geisberg op te rijden. Daar bevond zich haar einddoel, waar ze de komende twee jaar zou doorbrengen. En waar ze Erik zou terugzien. Op hun zestiende hadden ze samen wat gehad. Ze dacht graag terug aan die tijd, maar na het eindexamen was Erik in militaire dienst gegaan en na een meerjarige opleiding werkte hij nu als hoofdinspecteur bij de Federale Recherche Wiesbaden. Een jaar geleden hadden ze hun relatie weer opgepakt; een langeafstandsrelatie Wiesbaden-München, die helaas niet gewerkt had en die ze daarom een maand geleden met een bezwaard gemoed weer beëindigd had. Erik wist nog helemaal niet dat ze nu hier was. Ze had het hem wel willen vertellen, maar kon hem al een week lang niet bereiken; noch telefonisch, noch online. Misschien had hij een nieuw nummer, of had hij onverwacht naar het buitenland gemoeten. Hoe dan ook hoopte ze dat ze hun relatie in Wiesbaden een nieuwe kans konden geven... mocht hij daar überhaupt nog voor openstaan.

Toen Sabine op de top van de Geisberg aankwam bij het terrein van de Federale Recherche, zette ze Matthias Schweighöfer uit. Door de regen zag ze het hoge hek, de stalen poorten, slagbomen en bewakingscamera's, die het terrein omgaven. De Thaerstraße, een smalle doodlopende weg, leidde het terrein op, waar hij eindigde in een keerplaats met een paar bezoekersparkeerplekken. Vanaf hier vertakte het hoge gebouw met de glazen gangen zich in meerdere kantoorvleugels. Het hele complex had wel iets weg van een moderne vesting.

Sabine parkeerde haar auto, ontdeed zich van het veiligheidsvest en stapte uit. Door de regen beklom ze de trap naar de hoofdingang, passeerde de bewaker en liep de draaideur door. Neonlicht verwelkomde haar. Om tien uur 's avonds was de lobby vrijwel uitgestorven. Links bevond zich de portiersloge, rechts de fullbodyscanner met daarachter de ruimte waarin de tassen gecontroleerd werden. Voor een draaihek stonden een bewapende, geüniformeerde vrouw en twee mannen van de interne beveiliging. De portofoons aan hun riemen kraakten. Een plafondmonitor vertoonde een infomercial. 'Wij dragen bij aan het handhaven van de binnenlandse veiligheid.' Jaja, dacht Sabine. In elke hoek hing een camera, met daaronder een bordje: DEZE RUIMTE STAAT ONDER VIDEOBEWAKING. Het voelde allemaal even uitnodigend en vriendelijk als de persoonscontrole voor de gate op een vliegveld, waar zojuist een terreuralarm afgekondigd was.

Ze veegde haar natte bruine haar uit haar gezicht en boog zich naar de spreekopening in de grote glazen ruit. 'Sabine Nemez.' Regenwater drupte uit haar haren op de balie. 'Ik begin morgen aan de academie.'

De portier, ook geüniformeerd en bewapend, rolde op zijn draaistoel naar de spreekopening en wierp een blik op zijn computerscherm. 'U bent laat.'

'Weet ik. Hebt u misschien een handdoek voor me?'

Nu pas keek hij haar aan. Hij was een jaar of vijftig, had zwart haar, een hangsnor en een mediterraan uiterlijk. Op het naambordje op zijn overhemd was de naam I. FALCONE te lezen. *Ignazio* of *Innocenzo*?

'In uw kamer vindt u alles wat u nodig hebt. Maar eerst heb ik uw legitimatie en toegangsvergunning nodig.'

Ignorant waarschijnlijk!

De beveiligingsagenten hielden haar in de gaten en verroerden zich niet. Sabine zag de spanning op hun gezichten. Ze

viste ID en vergunning uit haar jaszak en schoof alles door de opening. Al meerdere keren had ze gesolliciteerd bij de Federale Recherche en elke keer was ze weer afgewezen. Maar nu, op achtentwintigjarige leeftijd, om precies te zijn twee dagen geleden op vrijdagochtend, had ze plotseling te horen gekregen dat ze aangenomen was voor de morgen beginnende opleiding tot kandidaat-hoofdinspecteur aan de *Academie voor zeer getalenteerde jongeren*.

Heel vreemd natuurlijk. Alleen al omdat elk jaar meerdere duizenden jonge mensen zich inschreven voor een plek aan de academie en er maar vijftig toegelaten werden. En nu mocht zij hier plotseling studeren, nadat ze haar jarenlang hadden afgewezen voor een functie bij de Federale Recherche, en ook nog eens zonder ook maar één toelatingstest gedaan te hebben. Zat Erik daar misschien achter?

De portier controleerde minutieus haar papieren en stak haar toen zijn spits uitstekende kin toe. 'Het afgiftepunt is al gesloten en dus ontvangt u uw documentatie en uitrusting hier.'

Met slechts een korte uitleg schoof Falcone haar door de opening haar nieuwe badge en een geplastificeerde legitimatiekaart met geïntegreerde, fraudebestendige chip toe. Daarnaast overhandigde hij haar nog een naambordje om op te spelden.

'Dit is uw legitimatie. Sinds een week geldt er een verhoogd veiligheidsniveau in het gebouw. Zorgt u er dus voor dat uw legitimatie steeds goed zichtbaar op uw borst hangt, om problemen te voorkomen,' mompelde hij verveeld, alsof hij de woorden die dag al vijftig keer opgedreund had.

De vrouwelijke bewaker maakte zich nu ook los uit haar verstarring en pakte uit een ruimte achter de balie, die Sabine niet kon zien, meerdere spullen, die ze voor haar neerlegde.

'Ik dacht al dat ze over waren,' zei de vrouw.

Sabine herkende de SIG Sauer P229 in de veiligheidsholster.

Bij de Münchense recherche had ze altijd gewerkt met een Heckler & Koch, maar het omschakelen naar een SIG zou waarschijnlijk geen probleem zijn.

De vrouw legde er een magazijn bij.

‘Scherpe munitie?’ vroeg Sabine.

De vrouw glimlachte naar haar collega’s. ‘Nog geen minuut hier en wil nu al scherpe munitie. Dit is een oefenmagazijn voor de training, *mevrouw de commissaris*.’ Toen legde ze nog een magazijn op de balie. ‘Dit is de actiemunitie.’

Ook die kende Sabine. Waar de oude projectielen nog dwars door het lichaam gingen, stopten deze meteen na de inslag, om in het lijf te exploderen.

De vrouw pakte een donkerblauw recherchejack met klittenbandsluiting, een sporttas, handboeien, pepperspray en een telescopische wapenstok. Sabine moest tekenen voor ontvangst. In de tussentijd had *Ignorant Falcone* een lesrooster en allerlei handboeken en gidsen door de opening naar Sabine toe geschoven, waarmee ze de weg in het enorme hoofdkantoor van de Federale Recherche zou moeten zien te vinden.

Hij sloeg met zijn vlakke hand op de stapel en keek haar opbeurend aan. ‘Mocht u nog vragen hebben, kom dan alstublieft niet bij mij... Alles staat hierin.’

Ten slotte legde hij er nog een map bovenop en vertrok zijn mond. ‘Ah, “Operationele zaakanalyse”. U komt dus onder de hoede van Maarten Sneijder.’

‘Maarten S. Sneijder,’ corrigeerde de vrouw van de beveiliging hem. ‘U boft maar!’ Echt enthousiast klonk het niet.

Sabine sloeg de map open en stuitte meteen op een lijst met namen. ‘Hebben maar vijf studenten zich voor deze module gekwalificeerd?’

‘Het zijn er altijd maar zo weinig,’ zei de portier. ‘De rest is verdeeld over de andere studierichtingen. Maar u zult iedereen snel genoeg leren kennen; de modules overlappen elkaar

deels. Dit is de geheimhoudingsovereenkomst.' Hij schoof haar een vel papier toe. 'Ondertekenen en morgen meenemen naar de eerste les.'

Toen zette hij een ID-scanner op de balie. 'Beide handen, duim, wijs- en middelvinger. Van alle medewerkers nemen we zes vingerafdrukken, zodat...'

'Ja, weet ik,' onderbrak Sabine hem, terwijl ze de eerste vinger op de scanner legde... *zodat op een plaats delict de vingerafdrukken van de eigen mensen uitgesloten kunnen worden.*

Na deze procedure liet Falcone de scanner weer achter zijn receptiebalie verdwijnen. 'Mooi, u bent geregistreerd. Welkom op de academie. De campus ligt tegenover het hoofgebouw.' Hij wees op de uitgang.

Zo eenvoudig was het dus!

Als laatste overhandigde de portier haar een magneetkaart voor haar kamer met nummer vijftig. Wie als laatste kwam, kreeg blijkbaar de laatste plek. Hopelijk was het geen luizenhok. Hoewel ze als student slechts negenhonderd euro per maand zou verdienen, was de huisvesting gratis. Sabine had haar huurappartement in München per eind van de maand opgezegd – maar omdat alles zo snel gegaan was, was die brief nog onderweg. Ze zou het appartement niet echt gaan missen. Erger vond ze het dat ze haar vader en haar zus nu voor langere tijd niet meer zou zien en vooral ook haar vijf, zes en acht jaar oude nichtjes, die altijd zo trots op hun tante *Bine* waren. Al zou ze daarvoor in de plaats wel de kans krijgen om Erik vaker te zien.

'Ik heb nog één vraag,' zei Sabine, terwijl ze wapens en documenten in de sporttas stopte.

De portier knikte naar de papieren. 'Alles staat daarin.'

'Kan zijn,' antwoordde ze. 'Weet u toevallig of hoofdinspecteur Erik Dorfer momenteel in het buitenland zit, of op vakantie is?'

Falcone keek haar aan alsof hij wilde zeggen: *Signorina, zie ik eruit alsof ik de roosters van alle tweeduizend collega's hier uit mijn hoofd ken?*

Maar blijkbaar zag hij aan haar gezichtsuitdrukking dat het belangrijk voor haar was – of had hij gewoon medelijden met haar, in haar kletsnatte kleren en met die met olie besmeurde handen.

Zwijgend typte hij iets op zijn toetsenbord en wierp een blik op het scherm.

‘Hmm.’ Hij vertrok zijn mond. ‘Is met ziekteverlof. Ligt in het St. Josefs-ziekenhuis.’

‘Hier in Wiesbaden?’

Hij keek op. ‘Ja, het spijt me. Meer weet ik niet. En ik kan u er ook niet naartoe brengen.’ Het klonk bits.

Sabine negeerde zijn toon. Vanuit haar ooghoeken zag ze de drie bewakers met elkaar smoezen. De vrouw maakte zich los van het groepje en kwam op haar afgelopen.

‘Kent u Dorfer goed?’

‘Ja, hij is... een vriend, we zaten bij elkaar op school.’

‘Wanneer hebt u hem voor het laatst gezien?’

Sabine dacht even na. ‘Een kleine maand geleden, toen hij in München was. Waarom?’

‘We hadden het vanmiddag nog over hem. Ik vind dat u moet weten dat hij op de intensive care ligt.’

Sabine was met stomheid geslagen. Niet-begrijpend keek ze de vrouw aan.

‘Het spijt me.’ De agent ging wat zachter praten en de nu zachte, vriendelijke toon paste helemaal niet bij haar. ‘Hij is in het hoofd geschoten en wordt in een kunstmatige coma gehouden.’

‘Wat? Ik...’ *Erik is beschoten?* Tientallen vragen buitelden door haar hoofd. ‘Is hij tijdens zijn werk...?’

De vrouw knikte. ‘Meer mag ik u niet vertellen.’

Volledig verdoofd legde Sabine de sporttas in de kofferbak. Ze merkte niet eens dat de regen haar opnieuw doorweekte. Als verlamd verliet ze de bezoekersparkeerplaats en stuurde de auto langzaam het campusterrein aan de andere kant van het hoofdgebouw op.

Ze drukte haar legitimatie met chip op de scanner, waarna de automatische slagboom opende en haar op het terrein van de academie liet. Het U-vormige, twee verdiepingen tellende gebouw dook in het licht van de schijnwerpers op uit de regen. Een moderne constructie van staal en beton met grote glazen puien. Talloze wegwijzers en informatiebordjes loodsten Sabine over het terrein. Links lagen een sportschool en een overdekt zwembad, waarin het donkerblauwe water fonkelde in de noodverlichting. In het midden bevonden zich de collegezalen en rechts de studentenaccommodaties. Hier waren vast geen luizenhokken. Onder het uitstekende dak hingen meerdere bewakingscamera's. Op het plein voor het gebouw omzoomden heggen een parkeerplaats en een helikopterlandplaats.

De blijdschap, die ze gevoeld had omdat ze haar oude leven achter zich kon laten, een studieplek aan de academie veroverd had en twee jaar opleiding en zware training mocht gaan doen, was in één keer verdwenen.

Erik!

De vrouw van de beveiliging had op haar vraag niet geantwoord *Meer kan ik u niet vertellen*, maar *Meer mag ik u niet vertellen*. Waar was Erik in vredesnaam in terechtgekomen?

Nadat ze een parkeerplek gevonden had trok ze haar koffer tje door de regen het academiegebouw in, waar ze de bordjes volgde naar de accommodaties. Dankzij de bewegingsmelders sprong de verlichting in de gangpaden automatisch aan. Elke beweging die ze maakte werd door camera's geregistreerd.

Haar kamer bevond zich aan het eind van een gang. Ze wil-

de al met de elektronische kaart de deur openen, toen ze de envelop zag die in het kozijn stak. Er zat een handgeschreven notitie in.

Kom morgen om 7.30 uur naar collegezaal 1.

Maarten S. Sneijder

Dat was alles en opnieuw vroeg Sabine zich af waarom ze uitgerekend nu hiernaartoe gehaald was.

2

De volgende ochtend zette Sabine in haar kamer een sterke kop koffie, waarna ze door het nog uitgestorven academiegebouw naar collegezaal 1 liep. Eén minuut over halfacht klopte ze aan en stapte naar binnen.

De ochtendzon scheen door de brede ramen. Het onweer van de vorige avond was weggetrokken.

De zaal leek op een typische collegezaal aan de universiteit, alleen wat kleiner. In het midden stond de lessenaar van de spreker, vol met allerlei verzonken hightechspul. Erachter hing een groot scherm voor de beamer. Aan het plafond waren drie bewakingscamera's gemonteerd, zodat de zaal geen enkele dode hoek had. De drie rijen zitplaatsen voor de studenten, met moderne laptopwerkplekken en aansluitingen voor elektriciteit en intranet, waren opgesteld in een halve cirkel en oplopend, als in een amfitheater.

Maarten Sneijder zat al achter zijn lessenaar, zijn hoofd gebogen, verdiept in een stapel papieren.

'U bent laat, Eekhoortje,' morde hij, zonder op te kijken.

'Het spijt me.' Sabine kende Sneijder inmiddels goed genoeg om te weten dat hij het meende. Ze keek om zich heen. Gelukkig waren zij en Sneijder de enigen hier. Ze had het een jaar geleden ook al gehaat als hij haar *Eekhoortje* noemde, het koosnaampje van haar vader, vanwege haar dikke bruine haar en grote, amandelbruine ogen. Hoewel ze het Sneijder verboden had, trok hij zich er helaas niets van aan.

Sneijder schoof de map aan de kant en legde zijn kolenschoppen van handen op de lessenaar. ‘Welkom in Wiesbaden. Hopelijk krijgt u geen spijt van uw beslissing om hiernaartoe te komen.’ Hij sprak met een duidelijk hoorbaar Nederlands accent, de L vet aangezet.

‘Waarom zou ik er spijt van krijgen?’ Sabine wist dat Sneijder haar droom, om voor de Federale Recherche te mogen werken, kende.

Hij keek haar met een kille blik aan. ‘U wordt hier afgericht tot een gediplomeerde speurhond, die op commando pakt. Wen maar vast aan dat idee.’

Sinds hun laatste ontmoeting meer dan een jaar geleden, toen Sneijder haar bij een zaak betrokken had, was hij uiterlijk weinig veranderd. Hij was meer dan één meter tachtig lang en zijn magere gestalte stak in een zwart maatpak. Sabine wist dat hij zevenenzeventig was, maar ook toen al had hij er ouder uitgezien. Zijn werk had hem getekend. De smal geschoren bakkebaarden begonnen bij zijn oor en liepen in een dun lijntje tot aan zijn kin. Het contrast met zijn kale hoofd en het bleke gezicht, dat zo te zien al jaren geen zon meer gezien had, deed aan een zwart-witfilm denken.

Sneijder was de beste profiler van de Federale Recherche en Sabine vroeg zich af waarom uitgerekend een cynische misantropus als Sneijder, die geen goed woord overhad voor wie dan ook, het zichzelf aandeed om studenten les te geven.

‘Moet ik het idee, om slechts een speurhond te zijn, frustrerend vinden?’ vroeg ze.

‘Hangt ervan af. Wist u dat dieren in een circus gemiddeld langer leven dan dieren in een dierentuin?’ Hij leunde achterover. ‘U wordt getraind en u zult bepaalde opdrachten krijgen. U dient een specifiek doel. Een zinvolle bezigheid verlengt het leven.’

‘Is dat waarom u hier lesgeeft?’

Sneijder gaf geen krimp. ‘De zin van het leven is toch om

het leven zin te geven, nietwaar? Niet de jaren, maar nietsdoen en desinteresse maken ons oud.' Hij klopte op de stapel mappen. 'Dit hier zijn de persoonsdossiers. Deze studenten moeten vormen wordt een taaie klus.'

Sabine had geen trek in deze filosofische onzin – en al helemaal niet zo vroeg op de ochtend. 'Waarom liet u mij hier komen?'

'U kon vast niet wachten om mij terug te zien.'

Haar kaken maalden. Sneijder was nog geen steek veranderd. 'Nou...'

'Fijn dat ik uw nieuwsgierigheid heb kunnen bevredigen.'

'Ahum...' Ze zuchtte overdreven.

'Waarom zo geïrriteerd?'

'Ik sta hier mijn tijd te verdoen. De introductieles begint om negen uur en voor die tijd had ik nog even bij Erik in het ziekenhuis langs gewild.'

'Mijn god, wat naïef.' Hij glimlachte koudbloedig. 'Er staan twee collega's bij hem op wacht. Zonder pasje komt u niet eens in de buurt van die afdeling.'

Sabine had Sneijder weliswaar niet echt sympathiek, maar toch wel iets vriendelijker in herinnering gehad. Hij had toch ten minste wat medeleven kunnen tonen, in plaats van haar zo te ontmoedigen.

'U had een relatie met Erik Dorfer, of niet?'

Hád? Blijkbaar wist hij dat het uit was. 'Ik hoopte me weer met hem te verzoenen,' zei ze.

'Het gaat niet zo goed met hem, maar dat weet u vast al.'

Een ijzeren korset snoerde zich om haar hart. 'Weet u waarom hij neergeschoten is?'

Zonder te antwoorden opende hij een lade en pakte er een roze briefje uit, dat hij invulde en ondertekende. Toen gaf hij het aan haar. 'Met deze bezoekerspas laten ze u langs de politiebewaking in Eriks kamer.'

'Dank u.' Ze pakte het papiertje aan en liep naar de deur.

Halverwege draaide ze zich om. ‘Kunt u me nu vertellen...?’

Hij gebaarde naar de deur. ‘De uitgang is meestal daar waar ook de ingang was.’ Toen was hij alweer verdiept in zijn dossiers.